

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou v právní věci žalobce: S. S., nar. . . , t. č. Zařízení pro zajištění cizinců B., J., B., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odboru azylové a migrační politiky, IČ 00007064, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2015, č. j. OAM-121/LE-BE02-BE02-PS-2015, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 7. 2015, č. j. OAM-121/LE-BE02-BE02-PS-2015, jímž byla žalobci podle § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), uložena povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců v B. (dále též „ZZC“) až do vycestování, maximálně však do 17. 11. 2015.

Toto rozhodnutí žalobce napadá žalobou, v níž namítá, že žalovaný nesprávně aplikoval ustanovení § 46a zákona o azylu samostatně a ve spojení s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce je toho názoru, že výrok napadeného rozhodnutí, včetně jeho odůvodnění, je protiprávní, protože s ohledem na spojitost § 46a odst. 1 zákona o azylu s čl. 7 směrnice Rady 2003/9/ES ze dne 27. ledna 2003, kterou se stanoví minimální normy pro přijímání žadatelů o azyl (dále jen „přijímací směrnice“), nemůže povinnost žalobce setrvat v ZZC na základě zmiňovaného § 46a odst. 1 zákona o azylu trvat „až do vycestování“, ale pouze do doby, po kterou lze na žalobce nahlížet jako na „žadatele o azyl“ ve smyslu přijímací směrnice. Kromě toho dle názoru žalobce žalovaný nesprávně stanovil délku zajištění na 109 dnů a svůj závěr v tomto ohledu nedostatečně zdůvodnil.

Žalobce konstatuje, že výrok napadeného rozhodnutí v části „je povinen setrvat (v ZZC) až do vycestování, maximálně však do 17.11. 2015“ v podstatě jen kopíruje znění § 46a odst. 1 zákona o azylu, na jehož základě ke zbavení svobody v případě žalobce došlo. Ustanovení bylo v tomto znění do zákona o azylu zavedeno novelou zákona č. 103/2013 Sb. Podle

důvodové zprávy k návrhu zákona bylo účelem přijatého opatření reagovat na situaci, kterou se v té době na základě předběžné otázky položené Nejvyšším správním soudem (dále jen „NSS“) zabýval Soudní dvůr Evropské unie (dále jen „SDEU“). Podstatou předběžné otázky bylo osvětlit, zda osoba, která v ZZC projevila úmysl požádat o mezinárodní ochranu (a následně o ni i požádala), může být i nadále považována za osobu „neoprávněně pobývající“ na území členského státu ve smyslu čl. 2 odst. 1 tzv. návratové směrnice (č. 2008/115/ES) a zda tedy takovou osobu je možné i nadále držet v zajištění za účelem správního vyhoštění. Odpověď SDEU byla negativní. Podle rozsudku ze dne 30. 5. 2013 (Arslan, C-534/11) se návratová směrnice „nevztahuje na státního příslušníka třetí země, který podal žádost o mezinárodní ochranu ve smyslu směrnice 2005/85, a to v době od podání uvedené žádosti do přijetí rozhodnutí o této žádosti v prvním stupni, či případně do rozhodnutí o oprávněm prostředku podaném proti uvedenému rozhodnutí“.

Žalobce uznává, že pokud cizinec požádal o mezinárodní ochranu (resp. učinil v tomto směru prohlášení), neznamena tato skutečnost automaticky, že zajištění musí být bez dalšího ukončeno. Kromě situace předvídané v samotném rozsudku Arslan je možné žadatele o mezinárodní ochranu zbavit osobní svobody též na základě čl. 7 odst. 2 a 3 přijímací směrnice. A právě tato možnost byla do českého právního řádu transponována již zmíněnou novelou zákona o azylu č. 103/2013 Sb. a doplněním slov „nebo v zařízení pro zajištění cizinců“ do § 46a odst. 1 tohoto zákona. Novela tím zejména reagovala na důležitý závěr prezentovaný SDEU, a sice že „zajištění za účelem vyhoštění upravené směrnicí 2008/115 a zajištění nařízené proti žadateli o azyl, zejména na základě směrnic 2003/9 a 2005/85 a použitelných vnitrostátních ustanovení, spadají pod různé právní režimy“ (SDEU, Arslan, §52), tedy že zajištění, které bylo nařízeno za účelem vyhoštění, v zásadě nemůže být vůči cizinci uplatňováno i poté, co dotyčný požádal o mezinárodní ochranu, tj. stal se žadatelem o azyl ve smyslu přijímací směrnice.

Žalobce je toho názoru, že zajištění, které bylo nařízeno za účelem vyhoštění, v zásadě nemůže být vůči cizinci uplatňováno i poté, co dotyčný požádal o mezinárodní ochranu, tj. stal se žadatelem o azyl ve smyslu přijímací směrnice, přičemž odkazuje na důvodovou zprávu k návrhu zákona č. 103/2013 Sb., kterým byla možnost uložení povinnosti setrvat v ZZC do zákona o azylu zavedena, a souvislost mezi režimem zajištění podle přijímací směrnice a zákonem o azylu na jedné straně a mezi režimem zajištění podle návratové směrnice a zákona o pobytu cizinců na straně druhé. V otázce povahy této souvislosti pak žalobce odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 6. 5. 2015, č. j. 44 A 30/2015-16. Dle názoru žalobce pokud se cizinec vymaní z režimu přijímací směrnice (typicky tím, že se řízení o mezinárodní ochraně skončí) a přejde do režimu návratové směrnice, musí dojít k novému ověření, zda podmínky pro zajištění podle příslušného právního předpisu EU jsou i nadále splněny. Jinými slovy, jakmile se řízení o mezinárodní ochraně s cizincem skončí, musí být vydáno nové rozhodnutí příslušného správního orgánu o tom, zda povinnost cizince strpět zajištění v ZZC i nadále trvá. Příslušným správním orgánem však již v tomto případě dle názoru žalobce není Ministerstvo vnitra a stejně tak zákonným podkladem pro další setrvání v ZZC již nemůže být § 46a zákona o azylu. Ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu totiž stanoví, že „Ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany (...) setrvat v zařízení pro zajištění cizinců“. Tedy nikoliv o povinnosti osoby, která již žadatelem není. Možnost aplikace institutu zajištění podle § 46a zákona o azylu na cizince, který ztratil postavení žadatele o mezinárodní ochranu je podle mínění žalobce fakticky vyloučena, a to s ohledem na citované znění § 46a odst. 1 zákona o azylu a na odlišnost podmínek zajištění podle obou směrnic. Výrok napadeného rozhodnutí tedy dle názoru žalobce nemůže být formulován tak, že povinnost žalobce setrvat v ZZC na základě § 46a odst. 1 zákona o azylu může trvat „až do vycestování“. Tato povinnost žalobce může trvat po

dobu, po kterou na území pobývá jako žadatel o mezinárodní ochranu (resp. jako žadatel o azyl ve smyslu přijímací směrnice). Z tohoto důvodu považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné. Výklad ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu, k němuž Krajský soud v Praze ve výše zmíněném rozsudku došel, žalobce považuje za nesprávný, neboť cizinec zajištěný podle § 46a zákona o azylu nemůže z České republiky vycestovat o své vůli před tím, než řízení o mezinárodní ochraně skončí, jak vyplývá z ustanovení § 41 odst. 1 a § 49a odst. 2 zákona o azylu.

V otázce určení a odůvodnění délky zajištění žalobce odkazuje na rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 2 Azs 203/2014 - 45, a ze dne 5. 3. 2014, č. j. 3 Azs 24/2013 - 42, a dále na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 27. 11. 2008, § 68, Rashed vs. Česká republika. Výpočet lhůty a její odůvodnění považuje žalobce za zmatečné, neboť dle jeho názoru odporuje úvahám žalovaného uvedeným v jiných částech rozhodnutí.

Žalobce je toho názoru, že bez ohledu na výše uvedené důvody nezákonnosti výroku napadené rozhodnutí neobstojí, neboť v případě žalobce nebylo prokázáno, že by mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, protože „pokračující nerespektování právního řádu České republiky a pokynů jednotlivých policejních či správních orgánů“, jak uvádí v napadeném rozhodnutí žalovaný, konkrétně tedy žalobcem opakovaně nerespektovaná rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze samo o sobě za nebezpečí pro veřejný pořádek považovat, zejména když se žalobce opakovaně a neúspěšně pokoušel získat cestovní doklad a tím rozhodnutí o správním vyhoštění realizovat. Neúspěšnost tohoto úsilí dle názoru žalobce nelze tedy přičítat jemu, nýbrž postupu indických orgánů, zejména pak zastupitelského úřadu.

Žalovaný měl k dispozici řadu tvrzení žalobce, která by v případě, že by se prokázala, dle názoru žalobce podstatným způsobem redukovala počet porušení zákona v podobě nerespektování správního vyhoštění, která mu žalovaný klade za vinu a jimiž odůvodňuje jeho nebezpečnost pro veřejný pořádek. V rozporu se svou povinností stanovenou mu v § 3 správního řádu však žalovaný nepřistoupil k ověření těchto tvrzení žalobce a případně ani k jejich vyvrácení, nýbrž se jimi fakticky nezabýval a při svém rozhodování je nijak nezohlednil, ač v odůvodnění rozhodnutí je vždy uvedl. Za této situace má žalobce za to, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, pročež je napadené správní rozhodnutí nezákonné. Z těchto důvodů žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný nesouhlasí s podanou žalobou, neboť má za to, že se v žalobě namítaných porušení při rozhodování věci nedopustil. K námitkám žaloby vztahujícím se k nezákonnosti rozhodnutí a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu žalovaný uvádí, že je přesvědčen o tom, že z napadeného rozhodnutí je jasné seznatelné, z jakých podkladů správní orgán vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. V rozhodnutí popsal skutkový stav a též zdůvodnil, z jakých konkrétních a individualizovaných důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, tedy veřejný pořádek (např. rozhodnutí NSS ze dne 17. 9. 2014, č. j. 5 Azs 13/2013 - 30). Žalovaný konstatuje, že žalobce vyjma obecných sdělení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by zjištění správního orgánu, na základě kterých bylo rozhodnuto o jeho povinnosti setrvat v ZZC, vyvracely.

Z obsáhlé pobytové historie žalobce vyplývá, že žalobce do ČR přicestoval již v roce 2005, kdy požádal o mezinárodní ochranu, bylo mu uděleno vízum za účelem řízení o udělení mezinárodní ochrany, během tohoto správního řízení byl žalobce převezen do Pobytového střediska K.. Toto pobytové středisko svévolně opustil a koncem října 2005 nelegálně

vycestoval z území ČR, přes území SRN na území Belgického království a následně do Velké Británie. Tuto cestu absolvoval bez cestovního dokladu a ukrytý v kufru vozidla. Ve Velké Británii pracoval a žil ilegálně až do roku 2013, kdy byl zadržen britskými orgány z důvodu drogového přečinu a následně na základě tzv. Nařízení Dublin II. transferován zpět na území ČR. Poté bylo žalobci celkem dvakrát uloženo správní vyhoštění, které nerespektoval. Dne 15. 4. 2013 mu bylo uloženo první správní vyhoštění (na dobu 1 roku s nabytím právní moci dne 23. 4. 2013 a dobou vykonatelnosti do 3. 6. 2013 s výjezdním příkazem do 2. 6. 2013). Žalobce po marném pokusu o vydání cestovního dokladu v dubnu 2013 opět opustil území ČR bez cestovního dokladu. Směřoval do Polska, kde měl v úmyslu obstarat si padělek cestovního dokladu Indie. Při cestě byl kontrolován polskými orgány a následně byl transferován zpět do ČR. Poté byl žalobce zajištěn a umístěn do ZZC, ze kterého byl 16. 12. 2013 propuštěn. Dne 19. 12. 2013 požádal o mezinárodní ochranu a dne 13. 1. 2015 mu bylo předáno rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nepřipustnosti žádosti s výjezdním příkazem do 11. 2. 2015. Tento příkaz opět nerespektoval a 12. 2. 2015 se dostavil na Policii ČR, kde mu byl udělen z důvodu neoprávněného pobytu výjezdní příkaz do 13. 3. 2015. Tuto povinnost opustit území ČR žalobce nerespektoval. Dne 14. 3. 2015 byl kontrolován hlídkou OCP Zlín, při kontrole nepředložil cestovní doklad, pouze výjezdní příkaz. Bylo s ním proto zahájeno správní řízení o vyhoštění a dne 16. 3. 2015 mu bylo uloženo (druhé) správní vyhoštění na dobu 3 let. Zároveň byl zařazen do Evidence nežádoucích osob s platností ode dne 11. 1. 2016 do 11. 12. 2020. Dne 26. 3. 2015 podal žalobce již třetí žádost o mezinárodní ochranu, dne 8. 6. 2015 bylo řízení zastaveno z důvodu nepřipustnosti opakované žádosti (16. 6. 2015 nabylo rozhodnutí právní moci). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobu bez odkladného účinku, o které dosud soudem rozhodnuto nebylo. Žalobci byl vydán výjezdní příkaz platný ode dne 16. 6. 2015 do 15. 7. 2015, jež opětovně nerespektoval a následně dne 21. 7. 2015 z důvodu neoprávněného pobytu byl zajištěn v ZZC. Nakonec dne 27. 7. 2015 učinil opakované prohlášení o mezinárodní ochraně a 29. 7. 2015 s ním bylo zahájeno již čtvrté správní řízení o žádosti o mezinárodní ochraně.

Žalovaný posoudil a zhodnotil všechny výše uvedené skutečnosti týkající se žalobce a jeho dosavadního pobytu v ČR a dospěl k závěru, že v jeho případě se lze domnívat, že by v případě propuštění ze ZZC mohl představovat hrozbu pro veřejný pořádek, a proto je nutné vést s ním řízení ve věci mezinárodní ochrany za současného omezení osobní svobody. Žalobce opakovaně v ČR pobýval neoprávněně, opakovaně nerespektoval rozhodnutí cizinecké policie o správních vyhoštěních ukládající mu povinnosti vycestovat z ČR. Je veden v evidenci nežádoucích osob. K ČR nemá žádné vazby, závazky ani pohledávky ani není rodinným příslušníkem občana EU. Minimálně dvakrát nelegálně vycestoval z území ČR (do Velké Británie a do Polska) a to bez cestovního dokladu a bez víza. Navíc ve Velké Británii byl zadržen z důvodu drogového přečinu. Aktuálně již čtvrtá žádost o mezinárodní ochranu je z pohledu správního orgánu čistě účelová s úmyslem žalobce vyhnout se správnímu vyhoštění, jelikož ani v této žádosti neuvedl důvody relevantní pro udělení mezinárodní ochrany.

Dle názoru žalovaného lze u žalobce důvodně předpokládat jeho pokračující nerespektování právního řádu ČR i pokynů policejních či správních orgánů, proto má správní orgán za prokázané, že propuštění žalobce ze ZZC a vedení správního řízení o mezinárodní ochraně bez omezení svobody by mohlo ohrozit veřejný pořádek v ČR. Žalovaný je přesvědčen, že jednání žalobce v případě maření správního vyhoštění a nevycestování z území ČR představuje dostatečně intenzivní zásah do veřejného pořádku, který může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy. Z žalobcova dosavadního chování dle žalovaného není dána žádná záruka jeho respektu k právnímu řádu ČR (veřejnému pořádku), neboť vědomě porušuje pravidla daná zákonem o pobytu cizinců. Žalovaný pouze dodává, že

institut povinnosti setrvat v ZZC představuje institut preventivní povahy, aplikace v tomto případě vychází z pravděpodobnostních závěrů o nebezpečí pro veřejný pořádek. Prokázané závadové jednání žalobce v minulosti je dle žalovaného silným argumentem pro uložení povinnosti setrvat v ZZC. Je nesporně v zájmu ČR, aby cizinci zdržující se na jejím území respektovali právní řád ČR a podrobili se režimu zákona o pobytu cizinců, stejně jako režimu jiných zákonů. Pokud tak nečiní a zákony porušují, je dle názoru žalovaného zcela v souladu s principem veřejného pořádku toto protiprávní jednání posoudit jako objektivně zjištěnou skutečnost a zohlednit též v rámci rozhodování o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců.

K námitce týkající se stanovené doby zajištění na 109 dní žalovaný uvádí, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, jak vyplynuly z celkového zjištěného stavu věci, které svědčí pro závěr žalovaného, že zajištění po dobu 109 dní je zcela přiměřené. Kromě jiných v rozhodnutí obsažených důvodů je patrné, že žalobce v současné době nedisponuje platným cestovním pasem, který tedy bude zapotřebí obstarat, což je v souladu s názorem Krajského soudu v Praze důvod, který lze akceptovat jako důvod pro uložení povinnosti setrvat v ZZC dokonce po maximální dobu (viz rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 7. 8. 2014, č. j. 44 A 40/2014 - 22, s. 5).

K námitce žalobce ke zmatečnému zdůvodnění délky zajištění, neboť odporuje úvaze správního orgánu o účelovosti žádosti v rozhodnutí, žalovaný uvádí, že v době vydání rozhodnutí o povinnosti setrvat není zřejmé, zda žadatel důvody pro udělení mezinárodní ochrany nedoplní o důvody, které by vylučovaly posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné a tak se správní orgán domnívá, že nepochybil, když při určení délky zajištění vycházel mimo jiné ze standardní délky azylového řízení, i přes to, že předběžně má za to, že žádost je čistě účelová. Žalovaný trvá na tom, že jeho závěr stran délky povinnosti setrvat neodporuje principu zákazu libovůle, diskriminace, neodporuje lidské důstojnosti, neporušuje princip proporcionality ani rovnosti.

S námitkou žalobce, že výrok napadeného rozhodnutí nemůže být formulován tak, že povinnost žalobce setrvat v ZZC na základě § 46a odst. 1 zákona o azylu může trvat „až do vycestování“, jelikož povinnost žalobce může trvat po dobu, po kterou na území pobývá jako žadatel o mezinárodní ochranu, a z tohoto hlediska považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, žalovaný nesouhlasí. Výrok „až do vycestování“ v napadeném rozhodnutí doslovně přebírá formulaci zákona o azylu dle § 46a odst. 1 a právě proto nemůže být dle názoru žalovaného výrok vykládán jinak, než samotný text zákonného ustanovení. Tedy slova „až do vycestování“ se vztahují pouze k ukončení omezení osobní svobody cizince v těch případech, kdy v souladu se zákonem o azylu dojde k vycestování cizince ještě před tím, než pozbude postavení žadatele o azyl – tj. v případech, kdy se žadatel rozhodne vycestovat o své vlastní vůli. Žalovaný nesouhlasí ani s argumentací žalobce, že žadatel o azyl má povinnost setrvat na území ČR (dle § 41 odst. 1 a § 49a odst. 2 zákona o azylu), jelikož v § 54a zákona o azylu je výslovně předpokládána možnost dobrovolného opuštění republiky žadatele o mezinárodní ochranu. S ohledem na výše uvedené dle názoru žalovaného nemohou představovat slova „až do vycestování“ ve výroku rozhodnutí jeho nezákonnost.

Pro řízení o žalobě odkazuje žalovaný na shromážděný spisový materiál, který dokládá veškerá zjištění uvedená v odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. Žalovaný má za to, že postupoval v souladu s právními předpisy. Námitky uvedené v žalobě shledává žalovaný jako nedůvodné. Vzhledem k výše popsaným okolnostem žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce byl dne 21. 7. 2015 rozhodnutím Policie ČR zajištěn a následně umístěn do ZZC. Šetřením Policie ČR bylo zjištěno, že žalobce se na území ČR zdržuje bez platného povolení k pobytu a bez dokladu totožnosti. Dále bylo zjištěno, že žalobci bylo dne 16. 3. 2015 vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění a žalobce je veden v evidenci nežádoucích osob s platností od 11. 1. 2014 do 11. 12. 2020. Žalobce pracoval v ČR u svého známého v rychlém občerstvení, u nějž rovněž bydlel. Žalobce nemá žádné finanční prostředky na pobyt a vycestování, není zdravotně pojištěn a nemá stálou adresu pobytu, na které by jej bylo možné zastihnout či kontaktovat. Žalobce nemá žádné příbuzné, nevlastní žádný majetek, v Indii se bojí nepřátelské rodiny. Svůj zdravotní stav označil žalobce za dobrý.

Soud, aniž by ve věci nařídil jednání, neboť žalobce se ho nedomáhal a žalovaný s takovým postupem výslovně souhlasil (§ 46a odst. 6 zákona o azylu), přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení jeho vydání předcházející, v rozsahu a mezích žalobních námitek, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Z obsahu předloženého správního spisu plyne, že žalobce učinil dne 27. 7. 2015 prohlášení o mezinárodní ochraně. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 29. 7. 2015 (v pořadí již čtvrté) uvedl, že nikdy nebyl členem politické strany ani jiné organizace, nemá žádné finanční prostředky, movitý ani nemovitý majetek. Důvod opuštění Indie je stále stejný, a to obava o život (bojí se nepřátel, kteří by ho zabili) a neexistence zázemí (nemá tam žádné příbuzné ani kde bydlet). V žádosti dále uvedl, že od prosince 2005 do roku 2012 pobýval ve Velké Británii, resp. od dubna do června 2012 byl v Polsku a od roku 2012 až dosud pobývá v ČR. V současné době nemá doklad totožnosti. Dne 18. 6. 2015 kontaktoval zastupitelský úřad Indie, kde se s ním odmítli bavit, protože není Ind. Do vlasti se vrátit nemůže, zemře raději v ČR. Je svobodný, dosáhl středoškolského vzdělání (doklad nedoložil), zdravotní stav je dobrý. V ČR žádal opakovaně o mezinárodní ochranu, a to v roce 2005 (azyl mu nebyl udělen) a v roce 2013 a 2015 (obě řízení byla zastavena).

Podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu ministerstvo rozhodne o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Soud předesílá, že rozsudkem ze dne 30. 4. 2015, č. j. 44 A 26/2015 - 25, zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 3. 2015, č. j. OAM-54/LE-BEO2-BEO2-PS-2015, jímž byla žalobci uložena povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 24. 7. 2015. Žaloba nebyla shledána důvodnou, neboť soud shledal, že závěry žalovaného, pro které žalobci uložil povinnost setrvat v ZZC jsou správné a skutkově podložené, když jednání žalobce ve svém souhrnu představuje nebezpečí pro veřejný pořádek, jelikož žalobce pobývá na území ČR neoprávněně bez víza a platného cestovního dokladu, nerespektuje uložená správní vyhoštění a z území ČR ve stanovené době nevycestoval. Podle soudu neporušil žalovaný vydáním rozhodnutí právní předpisy ČR ani mezinárodní smlouvy a svůj závěr o nezbytnosti vést s žalobcem řízení o třetí žádosti o mezinárodní ochranu za současného omezení jeho osobní svobody rovněž řádně odůvodnil s přihlédnutím ke komplexnímu hodnocení žalobcova jednání od roku 2005, kdy vstoupil na území ČR.

Uvedené závěry jsou plně akceptovatelné i na nyní projednávanou věc, neboť žalobci v současné době uložena povinnost setrvat v ZZC až do vycestování, maximálně však do 17. 11. 2015, vychází z téhož skutkového základu jako v předchozím rozhodnutí ukládajícím žalobci povinnost setrvat v ZZC, v němž (stejně jako v nyní přezkoumávaném rozhodnutí) byl

podrobně a ve všech souvislostech popsán nejenom žalobcův pobytový a azylový příběh, ale také jeho chování a jednání od vstupu na území ČR. Soud proto právní závěry vyslovené ve shora uvedeném rozsudku zcela přebírá, neboť nemá žádného rozumného důvodu se od nich v nyní projednávané věci odchýlit především s ohledem na zjevnou časovou návaznost obou rozhodnutí. Lze proto konstatovat, že také v nyní napadeném rozhodnutí žalovaný posuzoval a hodnotil jednání žalobce, přičemž přihlédl především k tomu, že žalobce nevlastní platný cestovní doklad, pobývá na území ČR neoprávněně, maří výkon uložených správních vyhoštění, nelegálně cestoval po schengenském prostoru (Belgické království, Velká Británie a Polsko), je veden v evidenci nežádoucích osob, nemá dostatek finančních prostředků na pobyt v ČR ani na vycestování a nemá ani kontaktní adresu pobytu.

Pokud žalobce namítá, že žalovaný bez bližšího ověření a posouzení pouze zmínil, že se žalobce neúspěšně obracel na zastupitelský úřad domovského státu s žádostí o vydání nového cestovního dokladu, pak soud konstatuje nedůvodnost této námitky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že i tuto okolnost vzal žalovaný při svém rozhodování v úvahu, avšak s ohledem na celkové chování žalobce ji neshledal právně významnou. S tímto závěrem žalovaného se soud ztotožňuje, zvláště za situace, kdy je ze správního spisu patrné, že na podporu tohoto svého tvrzení žalobce žalovanému ani soudu nenabídl žádné relevantní důkazy, jako např. potvrzení o podání žádosti nebo rozhodnutí o jejím nepřijetí či zamítnutí. Za tohoto stavu věci nebylo povinností žalovaného tato nekonkrétní tvrzení žalobce dále prošetřovat. Z obsahu správního spisu (konkrétně z rozhodnutí o uložení správního vyhoštění ze dne 16. 3. 2015) pak plyne, že žalobce svůj (tehdy platný) cestovní doklad vystavený Indickou republikou pod č. B5911547 zanechal v Pobytovém středisku v K., které neoprávněně opustil, a že tento doklad byl Ředitelstvím služby cizinecké a pohraniční policie ČR zaslán dne 28. 2. 2006 na Zastupitelský úřad Indické republiky, kde si ho žalobce ani nevyzvedl, neboť v té době již pobýval nelegálně ve Velké Británii. Soud nemohl přehlédnout ani to, že ačkoli si žalobce musel být vědom, že byl z Velké Británie vrácen zpět do ČR z důvodu nelegálního pobytu, znovu území ČR opustil a nelegálně vycestoval, tentokrát do Polska, kde si (podle vlastních slov) hodlal opatřit falešné doklady, jimiž se později chtěl prokazovat na území ČR, nebo na ně dále cestovat. V tomto jednání mu zabránilo pouze zadržení polskými úřady a předání zpět do ČR. Navíc ze spisového materiálu dále plyne, že žalobce nerespektuje dobu stanovenou k vycestování ani dobu platnosti výjezdních příkazů, čeká na její uplynutí a teprve poté žádá o vydání nějakého dalšího dokladu, jenž by ho alespoň po určitou dobu opravňoval k dalšímu pobytu na území ČR, či podává opakované (nedůvodné) žádosti o mezinárodní ochranu (v současné době již čtvrtou). Žalobce tak dává zjevně najevo, že území ČR nehodlá opustit, což ostatně také před orgány policie výslovně deklaroval. Ve světle právě uvedeného a v souhrnu všech výše konstatovaných skutečností je proto soud shodně se žalovaným toho názoru, že žalobce svým stále stejně motivovaným jednáním (snahou vyhnout se povinnosti vycestovat z území ČR) i nadále vzbuzuje důvodnou obavu z ohrožení veřejného pořádku. Soud proto uzavírá, že v daném případě byly podmínky pro aplikaci § 46a zákona o azylu zcela naplněny.

Za důvodnou nepovažuje soud ani námitku o nezákonnosti výroku napadeného rozhodnutí, neboť v řadě svých již dříve vydaných rozhodnutí (např. rozsudek ze dne 6. 5. 2015, č. j. 44 A 30/2015 - 16) vyložil, že slovní spojení „až do vycestování“ je zákonným pojmem, jenž se vztahuje na případy dobrovolného vycestování cizince dříve, než ztratí postavení žadatele o azyl.

Žalobci nelze přisvědčit ani stran výhrady o době zajištění. V tomto ohledu soud rovněž odkazuje na svou dosavadní judikaturu, v níž vyložil, že podle § 10 odst. 1 zákona o azylu se řízení o udělení mezinárodní ochrany zahajuje podáním žádosti o udělení mezinárodní

ochrany. Podáním žádosti se rozumí vyplnění tiskopisu cizincem s pověřeným pracovníkem ministerstva. Podle § 16 odst. 3 zákona o azylu lze rozhodnutí o zamítnutí žádosti pro její zjevnou nedůvodnost vydat nejpozději do 30 dnů ode dne zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Podle § 27 odst. 1 zákona o azylu vydá ministerstvo rozhodnutí ve věci do 90 dnů ode dne zahájení řízení. Nelze-li vzhledem k povaze věci rozhodnout v této lhůtě, může ji ministerstvo přiměřeně prodloužit. O prodloužení lhůty účastníka řízení bez zbytečného odkladu písemně vyrozumí. Podle § 32 zákona o azylu lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí (odst. 1). Podání žaloby podle odstavce 1 má odkladný účinek s výjimkou žaloby proti rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25, žaloby proti rozhodnutí podle § 16 odst. 1 písm. d) a e) a žaloby proti rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany (odst. 2). Podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany podle odstavce 1 má odkladný účinek, s výjimkou podání kasační stížnosti proti rozhodnutí krajského soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva o udělení doplňkové ochrany osobou požívající doplňkové ochrany (odst. 5). Podle § 73 odst. 4 s. ř. s. rozhodne soud o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání. Usnesení o návrhu na přiznání odkladného účinku musí být vždy odůvodněno. Soud si je nicméně vědom toho, že v době vydání napadeného rozhodnutí, tj. zpravidla po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, není zřejmé, zda žadatel důvody pro udělení mezinárodní ochrany nedoplní o důvody, jež by vylučovaly posouzení žádosti jako zjevně nedůvodné. S ohledem na to má soud za to, že je přípustné, aby žalovaný při úvaze o stanovení délky zajištění vycházel ze standardní délky azylového řízení, i když má (předběžně) za to, že podaná žádost je zjevně nedůvodná. Z napadeného rozhodnutí je patrné, jaké důvody vedly žalovaného ke stanovení doby, po kterou je žalobce povinen setrvat v ZZC, tyto důvody v soudním přezkumu obstály a soud proto uzavírá, že ani v tomto ohledu neshledal na straně žalovaného žádné pochybení.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Žalobce nebyl ve věci úspěšný, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*), žalovanému pak podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 16. září 2015

JUDr. Věra Š i m ů n k o v á, v.r.
samosoudkyně

Rozsudek byl vyhlášen dne 16. 9. 2015 [§ 49 odst. 11 s. ř. s. ve spojení s § 46a odst. 6 zákona o azylu).

Za správnost: Alena Lébllová